

Od našich hochů

V Československém tábore,

dne 5. srpna, 1918.

Otčená redakce "Pokroku" — Předně mnoho srdečných pozdravů a vzpomínky z Česko-slovenského tábora. Srdečné díky Vělkům ze South Omahy za dárky, kteréž jsme obdrželi a veškerou péči výpravy večírku na rozloučení. Byli jsme velice potěšeni velkou účastí všech přátel našich, kteří se přišli s námi rozloučiti, a protož vzdáváme všem srdečné díky a voláme jim hrnčím třikrát "Na zdar!". Nemohli jsme se se všemi rozloučiti, jak bychom si byli přáli, neb nebylo dosti příležitosti. Jsouce si dobře vědomi svého — jak eile, tak povinnosti, nebylo nám přílíš bolno opustiti milé své ženy, dívky a "sweetheartky", přátele a známé. Na nádraží byli jsme doprovázeni věrnými přáteli, kteří nám věnovali poslední chvíli při vstupu do železničního vozu. Při loučení, ac skorem vždy bývá s pohnutím duše, přece vzdorovali jsme citům; a za krátko, když se vlak hnul, čela naše se vyjasnila. Díky za čest prokázanou nám našim obětavým pracovníkem p. J. Pipalem, jenž nás s velikou ochotou s p. Horákem dovezl na Union nádraží, kdež s námi prošel do posledního okamžiku na šeho odjedu. Cesta nám ubíhala rychlostí skoro až báječnou. Ráno přijeli jsme do Chicaga, kdež jsme byli očekáváni úředníkem od voj. výboru a dopraveni do kanceláře. Vyřídívše si veškeré své záležitosti, rozjeli jsme se v průvodu pana Špačka, bratrance bratra Svagery prohlédnouti si Chicago. Byli jsme velice překvapeni rozsáhlostí tohoto velkoměsta a velikého ruchu, jenž se všude jeví. Navštívili jsme Lincoln park, prošeďe museum, zvěřinec a skleník, kdež jsme byli jako v pohádce — "Tisíce a jedna noc". Velice krásný pohled se nám naskytl při zhlédnutí na hladinu jezera Michiganského, neb na nás působila velice nedozírná spousta vodstva brázděného loděma různých velikostí. Rozloučivše se s tímto nekrásným pohledem, neb nám nezbyvalo mnoho času k našemu návratu do kanceláře, což nás velice mrzelo, ježto něco podobného velkého se nám tak často naskytne k vidění, navštívili jsme krajanku paní Klusíkovou, velice čilou pracovníci pro naši věc; ačkoliv jest stále choravá, přece obětuje vše, co síly její stačí pro náš účel. Z kanceláře o 9. hod. za velikého jasotu českého lidu odjížděli naši dobrovolníci československá v počtu 35 v automobilech do nádraží, kdež k nám promluvil nadporučík Holý řec, v níž nás žádal, bychom se statečně chovali a čest a slávu našemu národu zachovali. Zároveň promluvil k bratrům Slováckým vlebny pán Vanisear, obětavý vlastence a národní pracovník, jenž zaslouží se si té největší úcty; když by takoví kněží byli všichni. Pak by naše armáda rostla jako houby po dešti. Železniční společnost nám dala privátní vůz až do New Yorku. Po celou cestu přisedali do vlaku američtí odvedenci, tak že jsme byli svědky mnoha bolestného loučení. Dostali jsme pásky červeno-bílé a modré se značkou "Czechoslovak Army in France" což poukazuje pozornost obecnosti na nás. Za zvuku hudby a zpěvu nám cesta velice ubíhala. V Buffalo jsme stáli 45 minut. Dostali jsme v čekárně známky pošt, candý a cigarety od A. R. C. kdež nám přáli vše dobré a šťastný návrat. Překvapeni byli jsme zvláště americkými dámami, ac již od A. R. C. neb ne. Jak dobořitv se k nám chovaly, hostie nás skorem na každé stanici, kde vlak stával po několik minut. O 5. hodině ránní jsme vjížděli do N. Y. nádraží, kdež jsme očekávali úředníka od voj. výboru. O 7. hodině přijeli čtyři dobrovolníci z Clevelandu, již se k nám připojili. Úředník avedl nás na (Sub Way) podzemní dráhu, jež nás dopravila do středu New Yorku, proti brooklynskému mostu. Ruch byl všude hojnost a lidé se hemžili jako mravenčí v mraveništi. Doprávní káry tu jezdí pod zemí, na zemi a na zvýšené dráze. Po uspořádání našich věcí jsme se rozprehli, ne ale dále, nežli na 3-4 čtverce, bychom se tu neztratili. O 2. hod. odpolední jsme vyjeli na nádraží k poslední cestě do na-

šeho tábora k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

Alois Šindler, Karel Kruliš, Jan Svagera, So. Albert Šebek, Omažané Jos. Kučera.

P. S. — Nejsrdečnější díky děmám za sweetry: Pí. Frant. Horové — Alois Šindler; pí. Anně Váchalové — John Svagera; pí. Marii Sedláčkové — Alb. Šebek; pí. Františce Soukupové — Jos. Kučera; pí. Trčové — Karel Kruliš.

V Camp Devens, Mass.,
dne 3. srpna, 1918.

Otčená redakce! — Mnoho lidí nás přirovnává k vlaštovkám k vůli našemu stěhování, ovšem vlaštovky obyčejně se dávají na cestu před zimou a my vojáci se stěhujeme z města na místo, nedávaje času. Posledně jsme byli v Tuckahoe, N. J., kde jsme stěhováni hlídali. Abych měl vysvětlovati náš denní život, to bych se pou-

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

Alois Šindler, Karel Kruliš, Jan Svagera, So. Albert Šebek, Omažané Jos. Kučera.

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

Alois Šindler, Karel Kruliš, Jan Svagera, So. Albert Šebek, Omažané Jos. Kučera.

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

Alois Šindler, Karel Kruliš, Jan Svagera, So. Albert Šebek, Omažané Jos. Kučera.

Dobrovolc v Československém armádě píše našemu zástupci ve Wilber následovně:

Stamford, Conn., 3. srpna, 1918. — Otčený příteli! Konečně jsem dostal trochu času, že vám mohu též pár řádek napsat. Naše četa má denní službu a mezi vystřídáním mohu mít trochu času vám psát. Ovšem, my nejame práci přetíženi — Bůh chraň ne — ale když máme čas, tak se bavíme mezi sebou, ačkoliv nyní ve dne musí každý za svou povinností a ti, kteří nemají konat službu, t. j. po českou jiti na "vartu", tak obyčejně píší. Každý dobrovolník píše dost, ale ještě raději má, když pošta přijde a přinese mu ten poštovní lístek, neb psaní; na to se těší mladý nebo starý. Jsme zde většinou vlastně všichni lidé oddělení a pak i světa znali, s kněžím na Němce — povinnost volá! Hoši od 17. let do 50. a všichni oddělení dají život, — ti zbabělci zůstali doma! A nikdo ac ne myslí, že jsou zde lidé bezstarostní, lidé svobodní, toto, jest naše dobrovolníkům ženatých, pravím mnoho, kteří nechali doma děti a jdou — jdou proto, že jest to jejich povinností a šli, aby jejich děti se jich někdy nemusely ptáti: Co ty's, otče, vykonal pro

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci:

Vojenský život

V Camp Dodge, 13. srpna '18. Ve středu ráno seřadili nás a pochodovali jsme asi půl míle na cvičiště, které není upravené a není tomu dávno, co sloužilo za pastviště. Měli jsme pochody, obraty a salutování. Deseti-minutová přestávka a tak to trvalo až do pole dne. Že každý má notný hlad a oběd, třeba beze stolu, židli, na hole není chutná znamenitě. Odpoledne ten samý program. Půl hodiny je zase na hry. Hráli jsme si starou vojenskou hru. Vojáci běhají uličkou a druží jim sází na kalhoty. To se rozumí, že každý běží jako jelen. Já nepovím, jak dalek jsem si pod kalhoty kloubol, neboť jsme ještě měli civilní šaty a i tak některé ty femeny se mi hole nebilily. No ale — hra je hra. Večer při "Retreat" nám poručík nařídil všecko mít připravené k stěhování se do kasáren. S radostí jsme vyslechli zprávu, neboť ve stanech není žádná pohoda. Dlouho do noci každý debatoval o příštím našem domovu. Noci ve stanech byly citelně chladné a pod těžkou příkrývkou spalo se to znamenitě. Ve čtvrté ráno, jako o mluví velící národové světa též přiklí. Jsme malým národem, ale

stěhovali k poslední cestě do našeho tábora ve Stamford, Conn., kamž jsme o 4. hod. přibyli. Při výstupu z vlaku byli jsme přivítáni hlubokým "Na zdar!", jímž nás přivítali naši známý Omažané z tábora. Pochodovali jsme ve čtyřstupu městem až na náměstí, kdež jsme nasedali do automobile na pěti-milovou cestu. V táboře za hlubokého Hurra! — Na zdar! jsme si pravice tiskli. Všichni Omažané z předěšlé výpravy byli ještě v táboře, čekající na lékařskou prohlídku. Po ukončeném zápisu jsme obdrželi každý jidelní náčiní a byla nám vykázána lůžka v kasárnách. Máme zde 3 oddělení kasáren, dále kancelář a 8 stanů. Vše jest obsazeno do posledního místa. Večer jsme vítali 21 hochu ze St. Louis, tak nebylo je hnedle kam umístiti. Na nejvyšším místě našeho tábora vlaje prapor Spojených Států. Vstáváme v 6 hodin ráno, v 7 jest snídaně; pak se postavíme v šik a pochodujeme kolem stožáru, kdež za zvuku trubců se vlajka Spoj. Států Amer. vytahuje. To samé se činí večer při snímání téže — jest to velkolepé. O 8:30 hod. jsou prostrná cvičení. Jsme rozděljeni v čtyry o 13 mužích, jež potom se cvičí každá sama o sobě. Cvičení trvá 1 1/2 hod., pak jsou rozděljeni práce po celém táboře. Všude panuje ta nejvzornější čistota. Každý je nedočkavým, by mohl jeti již dále do Francie. Dne 4. jsme byli prohlíženi francouzským lékařem, tak že jich 10 bylo uznáno neshopnými vojenské služby a byli posláni do svých domovů. Krajina jest velice romantická, k farmaření se ale nehodí, neb všude jsou roztroušené balvány běječné velikosti. Stromový jest většinou listnatý — ponějvíce duby, sem a tam po různých jehlínatých stromy. Potok protéká naším táborem, kdež se denně koupáme v krystalové vodě jeho. Tento pozemek v rozloze 600 akrů byl zapůjčen dobrým vlastencem panem Borglumem (umělec-sochař), jenž se stále mezi námi pohybuje a pracuje jako každý dělník, že bychom ani v něm nehledali miliónáře. Jeho milá paní, vedou Francouzka, vyučuje naše hochy jazyku francouzskému. Často přijde mezi nás a s námi večerí. Zřizujeme zde polohu pro cvičiště, na němž bude zbudován po válce instav pro zmrzačené hochy, kdež budou vyučováni malbě na porcelánu. Pan Borglum je sám bude cvičiti. Dne 4. v neděli bylo zde na návštěvě mnoho Čechů z New Yorku, tak bylo zde všude veselí. Máme zde v šiku dobrovol. bratra Petru, dobrého zápasníka, jenž zápasil s našim Krulišem ze South Omahy, jenž se držel; výsledek byl nerozhodný. V pondělí, dne 5. srpna, při ránu nástupu, byla čtena jména dobrovolníků, kteří pojedou s touto výpravou a bylo jich celkem 100. Druzí pojedou za týden asi po nich. Vjévej, jaký dosud asi žádny z nás zdejších dobrovolníků ve svém životě neviděl, byl, když nás vrehní velitel, bratr Hejda, předval svojí službu bratru Bramborovi. Bratr Hejda s br. Bramborou jsou bratři Sokola, již po dlouhá léta cvičili pospolu v Chicagu. Dnes pohromadě v československém tábore, odevzdávají si službu se slzami v očích, nejsz žádný slova schopný, by mohli své cíti vyjádřiti. Toliko jejich stisknutí pravice a vřelý polibek projevil jejich bratrské citění. Bratři dobrovolníci provolali též obom bratrům hrnčím "Na zdar!". Se srdečným pozdravem na et. redakci: